

ת"פ 29152/06/10 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 29152-06-10 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופט שמאי בקר
מדינת ישראל
ע"י עו"ד הילה יוגב, פמת"א
נגד
פלוני
ע"י עוה"ד בני נהרי ושוש חיון

הכרעת דין

הכרעת דין זו מותרת לפרסום.

אני אוסר על גילוי כל שם או פרט הקשורים בנאשם או בבני משפחתו, או על מידע שאינו מופיע בהכרעת הדין דנא, ואשר יש בו כדי לחשוף כל פרט על הקטין, המתלונן, או על מי מבני משפחתו.

א. על ההליך, על כתב האישום ועל הכפירה

1. נגד הנאשם הוגש - ביום 15.6.2010 - כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בקטין לפי הוראת סעיף 348 (א) לחוק העונשין (בנסיבות סעיף 345 (א) (3) לאותו החוק), הקובע כך:

"העושה מעשה מגונה באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345 (א) (2) עד (5),
בשינויים המחויבים, דינו - מאסר 7 שנים".

סעיף 345 (א) (3) מדבר בנסיבה לפיה מדובר בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, אף אם המעשה נעשה

בהסכמתו.

2. תחילה התנהל המשפט בפני מותב אחר, אולם ביום 1.1.13 החליט כבוד סגן הנשיאה השופט פלד כי התיק יועבר לדיון בפני מותב זה, וכך היה. לציין, כי הנימוק או הטעם להחלטה זו לא הובאו לידיעת מותב זה.

3. על פי כתב האישום (המתוקן) אשר הוגש לבית משפט זה לאחר החלטת כבוד סגן הנשיאה, כאמור לעיל, ביום 3.6.2010, בסמוך לשעה 18.30, נסע הנאשם ברכבו, מסוג פיאט פונטו, מספר רישוי ... (להלן: "הרכב") בקרבת צומת רחובות מנדלבלט ופינסקר בהרצליה, אז הבחין הנאשם בש', קטין יליד פברואר 2000, בן 10 באותה העת (להלן: "הקטין" או "הילד").

כתב האישום מספר כי הנאשם עצר את הרכב בסמוך לקטין, הציג עצמו כסוקר מטעם משרד החינוך, והזמין אותו להיכנס לרכב.

הקטין נכנס לרכב והנאשם נהג את הרכב לכיוון "חורשה מבודדת" הנמצאת בסמוך.

כתב האישום מתאר עוד כיצד אמר הנאשם לקטין לכבות את הטלפון הסלולרי שברשותו, ולשמור את דבר פגישתם - בסוד.

מיד לאחר מכן החל הנאשם להציג לקטין שאלות בנוגע לאברי גוף שונים, כאשר הוא רושם הדברים או חלקם, במחברת שהיתה ברשותו.

על פי כתב האישום, במהלך אותו ה"סקר", ליטף הנאשם את ראשו של הקטין ונגע בחזהו ובשכמו.

4. כתב האישום "יוצא" מן הרכב ומתרחק ממנו, ומספר על עובר אורח שהבחין בקטין נכנס לרכב, ועל כן הזעיק את המשטרה למקום, וזו הגיעה מיד, ועצרה את הנאשם עוד השניים ברכב.

5. כתב האישום מייחס אפוא לנאשם - נוכח השתלשלות העניינים דלעיל - עבירה של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14.

6. הנאשם כפר, בכתב, ביום 15.1.2013, ובמסגרת כפירתו טען, כי אכן היה בזמן ובמקום המיוחסים לו, אולם הסביר כי חששו שמא פגע ברכבו בקטין אשר שיחק בכדור בסמוך למעבר החציה - הוא שהביא אותו לעצור בסמוך לקטין, ולדרוש בשלומו.

הנאשם הודה כי הקטין נכנס לרכבו, ברם כפר בכך שהסיע את הקטין לכיוון חורשה מבודדת, אף טען, כי עובדתית, אין בקרבת המקום חורשה כאמור.

הנאשם כפר מכל וכל כי אמר לילד לכבות את הטלפון הסלולרי שברשותו, או בכך שאמר לו לשמור את דבר המפגש בסוד.

עוד כפר הנאשם בכך ששאל את הקטין שאלות בנוגע לאברי גוף שונים, תוך שהוא מסביר כי השאלות ששאל את הקטין היו - "נוגעות למצב בריאותו שכן חשש שמא פגע בו".

הנאשם כפר - מכל וכל - כי ליטף הקטין בראשו או כי נגע בחזהו או בשכמו.

הנאשם הודה כי עובר אורח אכן הזעיק את המשטרה וזו הגיעה ועצרה אותו ברכב, יחד עם הקטין.

לסיכום, הנאשם כפר בביצוע העבירה המיוחסת לו.

7. הואיל והקטין היה בן 10 בעת ביצוע העבירה, הוא נחקר על ידי חוקרת ילדים, כדת וכדין, אשר העריכה כי הקטין אכן סיפר על אירוע שחווה, והגם שהדברים לא רשומים באופן מפורש - הרי שהערכת המהימנות של הקטין היתה חיובית בהחלט (על כך אתן עוד את הדעת, באריכות, בהמשך).

8. עוד יצוין, כי בין הצדדים ניטשה מחלוקת בנוגע להעדת הקטין, או ליתר דיוק, בנושא אי-העדתו. במקרה דנא, חוקרת הילדים הראשונה שחקרה את הקטין אישרה העדתו, לאחר זמן - החרתה החזיקה אחריה חוקרת נוספת, אולם חוות דעת שלישית **אסרה** את עדות הילד בבית המשפט. האיסור דנא נולד על רקע התנגדות הוריו להעידו (אף לעצם קיומו של מפגש נוסף בין חוקרת הילדים לילד), על כל המשתמע מכך, ביחס להשפעת הדבר על מצבו של הקטין.

במהלך המשפט ביקשתי את חוקרות הילדים - במסגרת החלטות שונות - לנסות, בכל זאת, להיפגש עם הקטין, בין היתר נוכח חלופי הזמן ולאורן של חוות הדעת הסותרות דלעיל, אולם חוקרת הילדים הגברת לימור רמלר בנבניסטי, ואף חוקרת נוספת, בכירה יותר, הגברת יפעת פולק כהן, החוו דעתן הנחרצת, לפיה **אין להתיר את העדת הקטין**, בנסיבות הענין.

בענין דנא נשמעו לא מעט טענות, ואף ניתנו כמה החלטות, כאמור, אולם בסופו של יום, נחה דעתו של בית המשפט כי אין להרהר אחר עמדתן החד משמעית של חוקרות הילדים, מה עוד שממילא קובע הדין, באופן חריג, כי הדבר אינו נתון להחלטת בית המשפט, אשר מחוייב למעשה - בשאלת העדת או אי העדת קטין - לחוות דעתן המקצועית של חוקרות הילדים.

האמור לעיל, בנוגע לאי העדת הקטין, ותיאור הפלוגתא בנדון, מובאים כאן למעלה מן הצורך, ואך להשלמת התמונה העובדתית המלאה ביחס להליך המשפטי שהתנהל בפני מותב זה, הואיל ומסיכומי הצדדים עולה, והדגש כאן הוא על סיכומי ההגנה, כי אין בפיה - ובדין, לטעמי - טרוניה נגד אי העדת הקטין, בנסיבות הענין וההליכים בנדון.

9. פרשת התביעה כללה מספר עדים: ראשית העיד מר א', אותו "עובר אורח" הנזכר בכתב האישום, ולאחריו נשמע השוטר חזי אלטוויל, אשר עצר את הנאשם ברכבו, עם הקטין, כמתואר בכתב האישום, ולאחריהם נשמעה אמו של הקטין, הגב' א'.

בישיבה נוספת העידה חוקרת הילדים הגב' הורוביץ-רז, אשר חקרה את הקטין מספר ימים לאחר האירוע נושא כתב האישום, ולאחריה העידו עוד שתי חוקרות ילדים, בעניין אי-העדת הקטין בהווה, ועל הנימוקים לכך, והדין נדחה לשמיעת פרשת ההגנה.

פרשת ההגנה כללה את עדותו של הנאשם, בלבד, ולאחריה סיכמו הצדדים בכתב, והשלימו, בקצרה, בעל פה.

ב. פרשת התביעה

10. 'א' היה העד הראשון מטעם התביעה. כאמור, א' היה עובר האורח הנזכר בכתב האישום, אשר הזעיק את המשטרה למראה הנאשם והקטין ברכבו, העושים בחורשה המבודדת.

א' סיפר כי הוא צלם בערוץ הראשון, ובאותו יום סיים את עבודתו והגיע לביתו, לרחוב ___ בהרצליה, בסמוך לצומת הנזכר בכתב האישום. העד סיפר כי קיימת חניה צדדית "של כורכר" שבה הוא חונה, ובדרכו להחנות את רכבו -

"...ראיתי שיש רכב פינטו שעומד בצד, ראיתי אדם בתוך הרכב שמחזיק ילד עם כדורגל, זה היה בשעות היום... אף אחד לא צריך להגיע לאזור הזה עם רכב, רק מי שגר שם. זה לא מוביל לשום מקום. זו חניה לא מסודרת. זה דרך לא דרך וחונים בכורכר. אין שם מוצא. אי אפשר להיכנס לשם לשום מקום אלא אם כן אתה רוצה לחנות. אמרתי לעצמי בן אדם לא יעצור וישאל איך מגיעים לאיזה שהוא מקום, מצד שני זה היה בן אדם מבוגר עם ילד. החניתי את האוטו הסתובבתי והם נעלמו, האוטו נעלם והילד נעלם... הסתכלתי לצדדים והם נעלמו. התקדמתי לכיוון מגרש שיש עליו חורשת עצים, זה מטרים מהחניה. זה כמו חצי מגרש כדורגל... היתה לי תחושה לא טובה שמשהו לא בסדר. חזרתי חזרה לבית מהחניון שלנו, יש שם מכולה

שחונה בחניון וחשבתי שאולי הרכב מאחורי המכולה וזה מה שקרה. ראיתי את הרכב עומד מאחורי המכולה, זה כאילו מסתתרים שלא יראו אותם. הסתכלתי לשם, צילמתי את זה, צלמתי את האוטו, בפלאפון, יש לי את זה בפלאפון כאן. רואים רק את האוטו. אני מראה לבית המשפט...

בתוך האוטו ראיתי שמי, שהנהג המבוגר הוציא קלסר כזה, ולא יודע משהו ביד, קלסר או דפדפת והילד רואים אותו ליד. לא ראיתי מה הם עושים... זה הלחיץ אותי, עליתי למעלה מהסלון שלי רואים את האוטו, התקשרתי למשטרה ואמרת להם מה שראיתי... הם הגיעו צ'יק צ'יק ועצרו את הנעשה..."[1].

בחקירתו הנגדית נשאל העד אם ראה דבר חריג ברכב, והשיב - בהגינות - שלא, וכך על פי דבריו שלו: "כלום. איש רגיל ששואל ילד רגיל".

'א הסביר מדוע, חרף תשובתו לעיל, התקשר למשטרה, בכך שאמר כי - "כדי להגיע לשם צריך להתאמץ... זה לא חניה מוסדרת".

הסנגורית לא הרפתה ושאלה את העד מה היה לו מוזר במה שראה, והעד השיב כדלקמן:

"ראיתי מישהו שלא אמור להיות שם. נתחיל בזה. מישהו שהוא זר, גם אורחים לא חונים שם... זה לא חניה. הוא חנה במקום של כביש שנסגר לפני הרבה שנים וצריך להתאמץ כדי להגיע לשם".

11. עד התביעה הבא היה **השוטר אלטוויל**, אשר סיפר כי קיבל קריאה ממוקד 100, ותיאר כיצד הוא ושותפו הגיעו מיד למקום. השוטר העיד כי -

"... השטח הפתוח למעשה זה חורשה, שהיא צפונית לרחוב אבן עזרא... זה שטח לא גדול במיוחד ניתן היה לראות שהרכב המתואר במהלכו יוצא מהחורשה לכיוון אבן עזרא...".

השוטר סיפר על עצירת הרכב על ידו ועל הפרדת הנאשם מהקטין, אשר ישב ברכב, והוא תיאר את המפגש הראשוני עם הילד, כדלקמן:

"...הוא סיפר לי שאותו בחור רצה לעשות סקר והעלה אותו לרכב. אני חושב שזה היה משהו של (צ"ל - על) עצים ודרש ממנו לכבות את הפלאפון, אני ביקשתי את הטלפון מהקטין וגיליתי שאכן הוא היה מכובה... הבאתי את הקטין לבית הוריו...".

12. ההגנה חקרה את השוטר והטיחה בו כי אמר לילד שהוא גיבור מפני שבזכות הילד נמצא הנאשם, ובכך הציל הילד את העיר (עוד קודם, בחקירתו הראשית, אמר השוטר כי באזור היו כבר כמה "אירועים קודמים"). השוטר השיב, כי לא זכור לו שאמר דברים כאלה, אולם הסביר כי אם אכן אמר אותם, והוא כלל לא פסל את האפשרות, הרי הדבר נעשה על מנת לתת תחושת ביטחון לילד בן 10.

בהמשך, חזר העד פעם נוספת על כך שהבין מהקטין כי **התבקש לכבות את הטלפון** וזאת לאחר שההגנה הטיחה בו כי הפלאפון של הילד היה מכובה אך בשל גמר הסוללה.

13. לאחר עדות השוטר העידה **אימו של הקטין, הגב' א'**. האם סיפרה על עבודתה, על משפחתה ועל עוד פרטים שלא מצאתי לפרט כאן, גם מפאת שאינם מהותיים לענייננו, וגם על מנת שלא לחשוף בשום דרך את זהות הקטין.

האם סיפרה כיצד ביום בהיר אחד שמעה רעש במדרגות, וכשפתחה את דלת הבית ראתה את בנה מלווה בשוטר. האם סיפרה כי הקטין היה בהיסטריה ובפאניקה, בקושי נשם. היא תארה כיצד הביאה אותו למצב של דיבור.

14. ההגנה שאלה את האמא אם ידוע לה על שיחה בין השוטר לבין בנה, והאם השיבה בחיוב, והסבירה:

**"אני רק שמעתי במדרגות את המשפט 'ילד תרגע הכל בסדר אנו חוזרים הביתה'.
שמעתי מילולים (צ"ל - מילים) של הרגעה וכאלה.
ש. מלמטה שמעת את זה?
ת. שמעתי בכי ושמעתי 'ילד תרגע...' וכל המילים האלה להרגיע".**

ההגנה הטיחה באָם, כי לעומתה - השוטר לא סיפר על בכי או על היסטריה מצד הילד, לא בכתובים ולא בעדותו בפני בית המשפט. על כך השיבה האם, כי אין לה מה לומר וכי מדובר בשאלות שיש לשאול את השוטר.

בהמשך סיפרה האָם, ולמעשה אישרה את תזת ההגנה, כי לדעתה הילד נבהל כאשר ראה שוטר שולף אותו מהרכב, והבהירה כי הילד נבהל, למעשה, מהשוטרים.

עוד סיפרה האם כיצד הסביר לה השוטר כי אין לו סמכות לפנות לילד או לחוקרו, מפאת גילו, ועל כן - "תיווכה" בין השוטר לבין בנה מיד לאחר שהובא הביתה (הבן והשוטר היו בחדרים נפרדים, ביניהם "דילגה" האם), בשאלות ותשובות, כדי לדעת, על אתר ונוכח דחיפות הענין באותה העת, אם נפגע הילד מבחינה פיזית.

בשלהי חקירתה הנגדית **שללה האם כי בנה היה חבול**, או כי **"אולי הוא נפל או משהו כזה"**, כפי

הצעת הסנגורית בשאלתה, ומסרה כי לכל היותר אולי קינח יתר על המידה את חוטמו, ותו לא.

15. פרשת התביעה המשיכה בשמיעת חוקרת הילדים, הגב' הורוביץ - רז (להלן: "**החוקרת**") אשר תיארה כיצד התבקשה לחקור את הילד, בזימון שהתקבל ביחידה ביום 6.6.2010, והעידה כי החקירה בוצעה יום לאחר מכן, הוקלטה ותומללה.

בראשית דבריה הסבירה החוקרת - בהסבר כללי - כיצד מורכבת חקירת ילדים, על שלביה ועל מטרת כל שלב.

מכאן, עברה החוקרת מן הכלל אל הפרט, ותיארה את החקירה עצמה, סיפרה כי הילד הגיע לחקירה עם אימו, נפרד ממנה בקלות, וההתרשמות הראשונית היתה כי -

"הוא היה בסך הכל בסדר, מעט לחוץ אבל זה בסדר וטבעי. שוחחתי איתו התרשמתי מילד בעל יכולות קוגניטיביות טובות, תואמות לגילו, הוא היה בעל סבלנות, הוא עמד בחקירה יפה".

החוקרת המשיכה וסיפרה, כי רוב השאלות ששאלה היו שאלות "פתוחות", קרי - שאינן מדריכות וכאלה שהילד "מביא את הדברים מיוזמתו". החוקרת הבהירה, כי רק לאחר שידעה, על בסיס חומר החקירה שהונח לפניה, כי חסרה התייחסות לענין כזה או אחר, אזי שאלה שאלות ישירות, להבדיל מהראשונות, אולם הדגישה כי רוב הדיון היה פתוח.

16. לאחר המבוא דלעיל, צללה החוקרת לגופה של החקירה ממש, והחלה פורטת ומסבירה, על בסיס מה ואיך הגיעה למסקנה לפיה עדותו של הקטין היתה טובה ומהימנה. התביעה בסיכומיה פרשה את הדברים באופן ממצה ומדויק, ומכאן אימוצם לכאן, בסדר הבא:

א. **עיגון האירוע בזמן ובמקום**; הקטין עיגן את האירוע בזמן ובמקום בכמה הזדמנויות, ובין היתר סיפר על מועד האירוע (יום חמישי לקראת ערב) ועל מיקומו (באזור שמול בית העלמין).

ב. הקטין שזר בחקירתו **ציטוטים** שנאמרו לו על ידי הנאשם, ויפה לענין זה הדוגמה שהביאה התביעה: **"אז הוא אמר לי אתה יכול להיכנס לאוטו שניה? אני צריך שתענה לי על סקר".**

ג. הקטין שיתף את החוקרת בתחושות ורגשות שידע במהלך האירוע ולאחריו, והחוקרת ציינה - מנסיגה - כי התחושות מאפיינות ילדים שחוו פגיעה. מדברי הקטין עלו אלה:

1. תחושת בלבול: "הסקר הוא לא היה באמת סקר, זה היה משהו כמו לא יודע זה כמו היה..."; ובהמשך - "כי חשבתי שזה משהו רע, בהתחלה חשבתי זה משהו רע או טוב, כי הוא נראה כאילו שהוא מישהו טוב".

2. מחשבות הירואיות: מחשבות שמטרתן להשיב את השליטה שנלקחה מן הילד אליו בחזרה, כפי הסבר החוקרת, ואשר באו לידי ביטוי בדברים הבאים: "אז מתי שאני ידעתי שהוא פושע, אז אמרתי שאני אגלה את זה להורים שיזהרו...".

3. תחושת צער: "הלוואי שהיה לי מכונת זמן, הייתי חוזר אחורה".

ד. בחקירת הקטין היו סטיות ספונטניות, המלמדות - לשיטת החוקרת - כי הילד היה מחויב לאמת. התביעה הביאה כדוגמה את תשובת הקטין ביחס להשתלשלות האירוע, כדלקמן: "הוא שאל אותי שאלות על משרד החינוך, לא על משרד החינוך על הבית ספר".

ה. תיאור הקטין בחקירתו כלל מאפיינים יחודיים לאירוע שחוה. הקטין סיפר בחקירתו כי הנאשם אמר לו לכבות את הטלפון הנייד שלו, ובהקשר זה הוסיף - בעצמו - שהטלפון היה כבוי כי נגמרה הסוללה. עוד סיפר הקטין, כי הנאשם אסר עליו לספר על "הסקר" לאנשים נוספים.

ו. הקטין היה מחויב לדיוק במהלך כל חקירתו. כך למשל מפנה התביעה בסיכומיה, לדוגמה במסגרתה ביקשה חוקרת הילדים מהילד לפרט על הסקר ועד שנכנס לרכב, והקטין תיקן את החוקרת, עצמאית, בכך שאמר שקודם נכנס לרכב; כאשר נשאל הקטין, בשאלה ישירה, אם קרה משהו לראשו, השיב - "הוא רק ליטף אותי בראש, אמר לי איזה חכם אני".

ז. הפרדה בין מקורות מידע שונים לבין חווית הקטין: אין חולק כי בשלושה-ארבעה ימים שחלפו מאז האירוע נושא כתב האישום ועד לחקירת הילד, הוא היה חשוף למידע שקיבל מהסובבים אותו, בין היתר - אימו, השוטר אלטוויל, ילדים בבית הספר וכולי. חוקרת הילדים התרשמה כי הקטין ידע להפריד, הפרד היטב, בין מידע שקיבל מאחרים, לבין החוויה שהוא עצמו עבר. חוקרת הילדים הדגימה: הילד מסר שהנאשם הוא "אנס ילדים", אך באותה נשימה הבהיר, במפורש, כי שמע זאת מאימו, ולמותר לציין כי לא ייחס כדבר הזה או כמעשה זה לנאשם עצמו, במסגרת תיאור מפגשו שלו עם הנאשם.

ח. הודאה בליקוי זיכרון: על פי חוקרת הילדים, הודאה באי זיכרון מלמדת - מטבע הדברים - על מחויבות לאמת. רוצה לומר, כי הקטין לא ניסה לרצות השומע בהמצאת תשובות, ולא הגיע לחקירה כאשר מנוי וגמור עימו להשיב על כל שאלה, ויהי מה (גם אם אין לו זכרון לגביה), במטרה או מתוך מניע להפליל הנאשם. כך לדוגמה, כאשר נשאל באיזו יד נגע הנאשם בכתפו, השיב הילד כי אינו זוכר.

17. חוקרת הילדים הסבירה עוד, כי רק עת שאלה את הילד שאלות מכוונות, סיפר לה הלה כי הנאשם נגע בו. החוקרת הסבירה, כי מדובר בתופעה אופיינית, שכן שיתוף במעשים כאלו אינו נעים לילדים, והם מבכרים להדחיק, או למצער - שלא לשתף בדבר.

18. חוקרת הילדים עמדה על כך שמחקירת הקטין עלו מאפיינים קלאסיים של תוקפי ילדים: בידוד הילד, גיוסו לשמירת סוד, הערמה על הילד - התחזות לאחר, וככלל - יצירת בלבול אצל הילד.

19. החוקרת רז ציינה בהערכת מהימנות הקטין, כי **עלתה בהחלט דינמיקה של פגיעה בילד, אולם לדעתה - לא עלו מאפיינים דינמיים של פגיעה מינית**. כשנדרשה החוקרת לדברים בעדותה בפני בית המשפט, בסוף החקירה הנגדית, אמרה כך:

"אין פגיעה מינית לגבי עבירות של אונס או חדירה או מעשה סדום. אני לא יכולה להגיד שנעשתה פגיעה מינית. יש מאפיינים שדומים לתחילת אירוע שעשוי להתפתח, אבל פגיעה מינית באיברים מוצנעים - לא עלה בחקירה".

עוד קודם לכן נשאלה החוקרת על ידי הסנגורית בנושא, והשיבה-הסבירה כך:

**"ש. הנגיעה על הראש ועל השכם, את לא רואה בזה פגיעה מינית?
ת. כשיש לילד נגיעה בחזה, שהילד שם... הוא מראה פה, בחזה, כשאנו מדברים על נגיעות זו סוגיה משפטית, אני מתיחסת לנגיעות באברים מוצנעים, אברי מין מהותיים. במקרה זה נגיעה בחזה מדובר בילד, אבל אם מדובר בילדה... בית המשפט צריך להחליט. זה מה שהוא הראה, נגיעה בחזה ובראש".**

20. אוסיף ואפנה לציטוטים רבים, נבחרים ומקוטעים (מבלי חלילה להוציאם מן ההקשר, כמובן) של חוקרת הילדים, הן בחקירתה הראשית והן בנגדית, מהם עולה תמונה ברורה וחד-משמעית בנוגע לעדות הקטין. הגם שיש בדברים חזרה מסוימת על דברי החוקרת שכבר הובאו לעיל, סבורני כי יש טעם בהבאת הדברים כפי שנאמרו, מפי אומרם, כדלקמן:

"הוא דיבר על צער, חבל שזה קרה, הוא רצה לשכוח מהמקרה הזה..."

**ברגע שילד אומר לי אני לא זוכר זה אחד מהסימנים שאני מבינה שהוא בעצם הפנים את כללי השיחה שהוא מחויב להגיד את האמת לדברים שהוא לא זוכר, הוא אומר שהוא לא זוכר, זה אחד הקריטריונים המחזקים מהימנות וזה שאין לו רצון להפללת החשוד...
... הוא ידע להפריד בין מה שקרה לי ומה שקרה לאחרים. לא התרשמתי**

שהוא לקח דברים שקרו לאחרים ושויכו לו עצמו וזהו עוד גורם מהימנות - הפרדת מקורות מידע...

ש. מה המשמעות של מימד ההפללה וההגזמה, איך את בודקת?
 ת. ... במקרה הזה להיפך הוא היה מחויב לדיוק... הוא לא מוסיף פה עוד דברים. אין פה ניסיון להעצים את האירוע...
 ... מצאתי שהעדות של ש' מהימנה...
 ... הוא ידע להפריד בין מה שקרה לחבר שלו לבין מה שקרה לו...
 ... לא התרשמתי ממגמה של העצמה והפללה...
 ... במהלך כל החקירה הילד היה מחויב לדיוק, הוא תיקן אותי והיו לו תיקונים ספונטניים והראה דברים באופן... הקדמות ספונטניות, דברים שלא נאמרו על ידי...
 ... ש. ... שאלת אותו כיצד אתה יודע שהוא אנס ילדים והוא אומר 'אמא סיפרה לי'.
 ת. זה רק מראה שהילד מאוד מחויב לדיוק. זה בדיוק הענין, הוא יודע להגיד מה אמא אמרה לו לבין מה שקרה לו. צריך להבין שהוא מספר מה שקרה לו לבין מה שאנשים אומרים שקרה לו...
 ... נאמר לו לכבות את הטלפון והוא הוסיף מיוזמתי פרט ייחודי שהטלפון היה מכובה כי לא היתה לו בטריה...
 ... לא הרגשתי שעדותו מושפעת או מזוהמת ברמה כזו שיש בה השפעה או הפללה או השחרה...".

21. מעבר להתרשמותה של חוקרת הילדים, כמתואר לעיל, ובנוסף לה, חשוב להדגיש כי עיון בהקלטת חקירתו של הילד ובתמלילה, מלמד כי **הלה אישר למעשה כל פרט מהותי בכתב האישום**. הילד סיפר כיצד עצר לידו רכבו של הנאשם, **לאחר שביצע שני סיבובים סביבו**, ואיך פנה אליו האחרון ושאלו הילד היכן נמצא בית ספר "___" או בית הספר "___", ומיד לאחר מכן הציע לו להשתתף בסקר, תוך שהוא מזמינו להיכנס אל הרכב, וכך עשה.

עוד סיפר הקטין על נסיעה קצרה, אל אותה חורשה, וכיצד **הורה לו הנאשם לכבות הטלפון הנייד ולשמור על דבר הפגישה בסוד**. הקטין פירט על הסקר שבמסגרתו נשאל על חלקי גוף שונים (יודגש: לא כאלה הנחשבים "מוצנעים"), על הליטוף בראש, ועל הנגיעה בחזהו ובשכמו, עד בוא המשטרה.

22. עדת תביעה נוספת היתה **חוקרת הילדים, הגב' יפעת פולק כהן**, אשר שפכה אור על הסיבות שהביאו לאיסור העדת הילד. החוקרת הסבירה כי **האב**, עימו שוחחה, הטיל וטו נחרץ על מתן העדות (ואף על עצם מפגש מקדים בין החוקרת לבין הילד לשם בחינת האפשרות), לאחר שהסביר כי המשפחה עברה שנים קשות, כי אשתו כבר עברה חוויה טראומטית בעדותה בבית המשפט (הכוונה לעדותה בתיק זה - ש.ב.), וכי כל אלה הביאו למסקנה כי הסירוב יפגע ביכולת ההורים לשמש "עורף" (כך במקור) לילד, לפני, בעת ולאחר מתן העדות.

23. אחרונת עדי התביעה היתה **חוקרת הילדים, הגב' לירון רמלר - בנישתי**, אשר סיפרה כי היא דיברה עם **אם הילד**, אשר - אף היא - הביעה התנגדות נחרצת לכל עירוב נוסף של בנה בהליך, מטעמים דומים לאלה שפירט האב. החוקרת חזרה על עמדת חברתה, לפיה ילד המעיד זקוק למערכת תמיכה, לפני, במהלך ולאחר העדות, והדעה המקצועית היתה כי ההתנגדות הנ"ל היתה פוגמת בקיומה של מערכת תמיכה הולמת בילד.

ג. פרשת ההגנה

24. מטעם ההגנה העיד הנאשם, בלבד.

25. הנאשם פתח והציג עצמו: מנכ"ל חברת __ בע"מ, העוסקת ב-__, ובעברו __, שם עבד משך כעשרים שנה, עד אמצע שנת 2010. הנאשם אישר, לבקשת הסנגורית, כי מסר שלוש הודעות במשטרה, בעת חקירתו, ולא שמר על זכות השתיקה. נוכח טעות מסוימת שעלתה באחת ההודעות, כך לשיטת הסנגוריה (מבלי שהדבר פורט, וקיימת "השחרה" חלקית של אחת ההודעות, בהתאמה), ביקשה האחרונה את הנאשם להבהיר, כי מעולם לא הורשע על ידי בית משפט, והאחרון אישר כמובן, ברצון, את האמור.

26. לאחר ההקדמה הקצרה הנ"ל ביקשה ההגנה כי שלוש ההודעות האמורות ישמשו תחת החקירה הראשית, וכך היה.

27. בתחילת חקירתו הנגדית הבהיר הנאשם כי ראה ילד במצוקה, והכל לאחר שכמעט דרס אותו ברכבו:

"ראיתי את הקטין הי(ת)ה על מעבר חציה, אותו ילד היה על שפת המדרכה ובעזרת הרגליים כדרר כדורגל. ראיתי את הכדור בין הגלגלים שלי ובלמתי בחוזקה מה שלא התקיים ברוך השם, אבל בסופו של דבר אני מאוד נבהלתי מזה ופתחתי את החלון והתמונה שראיתי זה ילד במצוקה, הוא לא קיבל מכה מהאוטו אבל ראיתי את החתך באף, לצרציה, חתך לא גס עם שפתיים חלקות, איזה שהוא סימן שהחשיד אותי לצלקת וחבטה בראש, הצד של הפנים שלו היה מופנה ממני והלאה אבל זה מה שראיתי באותו רגע. ראיתי את החולצה שלו והמכנס שלו ואת ההזנחה וזה פחות או יותר. אחרי שנסעתי את ה-2 מטר מהמעבר חציה כי הייתי צריך שניה להרגע זה מה שקפץ לי לראש...".

התובעת עימתה את הנאשם עם העובדה כי במשטרה לא טען כי חשש שפגע בילד ברכבו, והלה השיב כי פגיעה אינה חייבת להיות אך ורק פיזית. התובעת לא הרפתה, והפנתה הנאשם לגרסתו במשטרה, אז טען כי הבחין בילד במצוקה, כזה המחפש תשומת לב ואין לו לאן ללכת, "זרוק ואומלל", לדברי הנאשם. הנאשם הבהיר, כי התרשמות זו היתה משנית, מבחינה כרונולוגית, שכן לדבריו - **בתחילה** חשש שפגע בילד ברכבו, ורק **לאחר מכן**,

לאחר שסב על עקבותיו, עם רכבו, ועצר ליד הילד - זיהה את אותה המצוקה.

הנאשם אף סיפר כי היה נסער מאד מהכמעט-תאונה שנגרמה, בין רכבו לבין הילד, והוא נדרש לעצור בצד הדרך ולהתאושש מהמקרה, טרם נסע בעקבות הילד, על מנת לברר אם השלום לו.

הנאשם הכחיש ("לא שאני זוכר") כי שאל את הילד היכן נמצא בית ספר "___" או בית הספר "___".

נוכח אישור הנאשם כי הבין שלא פגע עם רכבו בילד, שאלה התובעת את הנאשם - מדוע בכל זאת החליט להמשיך השיח עימו, וכך נענתה:

"מה שאני הבנתי אחרי שראיתי אותו במעבר חציה, זה לא רק הסימן הפיזי באף ובצד הראש אלא התמונה הכללית של ילד שנראה לי דאז אומלל עם מכנס וחולצה זרוקים, עם פגיעה באף, הייתי בשניות האלה די בטוח שגם פגיעה באוזן, השניות שהייתי אחרי המעבר חציה זה לא מה שאני יודע כרגע. יותר מזה, ממה שאני חשבתי שנכון לעשות זה ללכת אם באמת הוא חטף מכות ואני לא יודע האם זה מאמא או מאבא שלו או מחברים לכיתה, לא ידעתי מאיפה הוא בא ולאן הולך, יכול להיות שהלך מהבית לחברים או מהחברים הביתה, חשבתי שהדבר הנכון לעשות, אני חי בעולם הזה, זה לשאול בצורה מפורשת ולקחת פרטים של אבא שלו ושל אמא שלו ושל היועצת, ושל המורה, בשביל שאם באמת יש כאן מקרה של ילד מוכה וילד אומלל וצריך לדווח עליו אני אוכל לדווח. לשאלת בית המשפט, לא דווחתי על מקרים כאלה אבל אני חי בעולם הזה, היתה לי בת זוג שהיא עו"סית ואת הלקח הזה למדתי שאם יש ילד מוכה שלא יודעים האם הפגיעה שלו היא מהחברים או מהמשפחה צריכים לקחת את הפרטים של הגורמים בבית וגם הגורמים של הבית ספר."

הנאשם נשאל מדוע בחר להציג עצמו בפני הילד כאיש משרד החינוך, וכך השיב:

".... אני הצגתי את עצמי הייתי צריך להגיד משהו לילד בשביל תקשורת והצגתי עצמי כמדריך של משרד החינוך, חשוב לפרט. עבודתי ב-___ היתה הרבה עם משרד החינוך ועובדי הוראה. אם אני רוצה להציג עצמי בתור ___ אף אחד לא יודע מה זה ומעבר לזה ילדים פוחדים מרופאים ולא יכלתי להציג עצמי כרופא כי אז הוא יפחד ממני. הדבר הראשון שעלה לי במוח הוא להציג עצמי כמדריך של משרד החינוך."

מפאת חשיבות הדבר להכרעה זו, אביא עוד את הציטוט הארוך הבא, במסגרתו העיד הנאשם כך:

י"ש. בשביל לקנות את אמונו ספרת לו שאתה מדריך במשרד החינוך ואתה רצה לעשות סקר. יכול להיות שאמרת זה כי ילדים מאמינים?

ת. בשביל שאענה על המטרה שבשבילה הגעתי שזה לקחת את הפרטים בתפיסתי אז זה היה הדבר הנכון לעשות רציתי ליצור איתו מערכת אמון שתאפשר לי לקחת את הפרטים. בעבודה שלי כאיש __ זה נהוג ומכובד שאתה לא הולך לילד עם מזרק וסטטוסקופ על האוזן. אתה מוריד את החלוק ומנסה כמה שיותר ליצור שפת תקשורת שבה הילד לא יפחד ולא תהווה עליו איום. אתה מאמין שהזמינו אותך כדי לטפל בו ואותה חזות משרתת את המטרה הזו וזה בדיוק מה שהיה כאן

...

ש. בשלב זה התקשרת למישהו?

ת. לא התקשרתי לאף אחד כי אם יש לו פגיעה פיזית צריך להזמין מד"א ואני באותו שלב __ ואם יש לו מצב שבו הוא מוכה והוא אומלל כי יש או ילדים או הורים שמכים אותו מן הסתם צריך לברר זאת ואחרי שהסיטואציה נגמרת להתקשר ולדווח האם קרה משהו

ש. כשהילד נכנס אליך לרכב אתה בקשת ממנו שיכבה את הטלפון הנייד שלו?
ת. לא נכון. אחד הדברים שהיה חשוב לי לקבל עליהם פרטים זה הטלפון בבית, והשם של המורה שלו של היועצת שלו, של מי שאוכל לייצר איתו תקשורת. עד כמה שאני זוכר התשובה שלו שהיא מאוד הגיונית, שהוא לא זוכר את המספר בבית כי זה נמצא בטלפון שלו. כשבקשתי ממנו לברר ולהגיד לי את המספר הוא אמר שהטלפון שלו תקול ולא עובד, מקולקל, ואמרתי לו שמה שאני עושה באותם סיטואציות כי גם לי יש טלפון דפוק, מה שאני עושה אני מכבה אותו ומדליק אותו או נותן לו מכה קטנה. מעולם לא הוריתי או אמרתי לו לכבות את הטלפון. ראיתי שהוא אמר שהטלפון מקולקל, אז אמרתי לו מה שאני עושה במקרים אלה והראיתי לו.... הצעתי לו לעשות מה שאני עושה. כלומר לכבות ולהדליק אח"כ."

הנאשם הכחיש כי אמר לילד לשמור את דבר הסקר בסוד, והבהיר כי אם עלה נושא הסודיות, הרי הדבר נעשה רק כדי שהילד יוכל לספר בפתיחות על צרותיו, מבלי שהדבר יחשף על ידי הנאשם, כמעין "חסיון" שיצר לטובת השיח ביניהם.

הנאשם סיפר עוד על משחק מילים שערך עם הילד, שלאחריו -

".. בשלב זה אני מבין, לא מנסה להבין. הבנתי שהוא לא צריך אותי והוא בסדר גמור, לא היה שום דבר משמעותי באוזן, ככל שהוא סיפר לי אני לא רואה שום מכות שהוא קיבל, איום על שלומו, אני לא מרגיש שאני צריך להמשיך את ההתערבות הזו.

ש. ואז אתה מציע לו ללכת לדרכו?

ת. אני מציע לו לחזור הביתה, היות ואני צריך לחזור לביתי והוא אצלי

ברכב, הצעתי לו שאקח אותו הביתה, אמשיך לסוע הביתה."

הנאשם נשאל על החידון בנושא אברי הגוף שערך לילד, וכך הבהיר:

- ש. לגבי החידון, אתה שואל את הקטין שאלות על אברי גוף?
ת. תוך כדי ניסיון להבין מה זה חבלה שיגיד לי במפורש מה זה לפני שעזבנו
- ש. אז אתה שואל אותו על היד ועל הגולגולת, על המוח?
ת. כן, אני שואל אותו מה קורה כאשר מקבלים מכה בראש ומה זה מוח ומה קורה כאשר מישהו נפגע בראש והראש מפקח על הידיים והרגליים.
- ש. למה המשכת את הבירור?
ת. כי הוא הרגיש איתי לא בנוח ורציתי להבין מה זה החבלה הזו
- ש. ואז אתה שואל אותו איזה עצם יש באמה או ברגל, בשוק?
ת. אני לא זוכר את השאלות המפורשות אבל ניסיתי לייצר איתו שיחה שתביא אותי לאזור של הראש.
- ש. וחלק מהשיחה על האזור של הראש, כאשר הוא משיב לך תשובה נכונה אילו חיזוקים חיוביים נתת לו?
ת. נתתי לו חיזוקים חיוביים?
ש. נכון שאמרת לו איזה ילד חכם אתה?
ת. יכול להיות לא זוכר
- ש. ומה עשית תוך כדי שאמרת לו את זה, לטפת אותו בראש?
ת. לא.
- ש. נגעת לו בכתפיים?
ת. לא, לא נגעתי לו בכתפיים
- ש. וכאשר שאלת אותו על עצם החזה איך הסברת לו איפה זה
ת. לא שאלתי אותו על עצם החזה, אולי דיברתי איתו על החזה אך לא על עצם החזה ואני לא נגעתי בו בחזה. אולי כדאי לעצור ולהדגיש, כשאת אומרת נגעת בו או כשהחוקר שאל אותי את זה, אני בסיטואציה שמטיחים בפני כי עברתי עבירה של מעשה מגונה, לא נגעתי בשום כוונה כזו. יכול להיות שבצורה לא מודעת ולכן גם אני לא זוכר, נגעתי בו בצורה אגבית, דרך אגב, ואני אתן דוגמה להבין. אני ביום יום שלי נוסע ברכבת לעבודה, אני עומד לצאת מהקרון, אם הגברת תשאל אותי אם היד שלי נגעה בגברת שעומדת לידי, היום בבוקר, אני לא יודע כי לא התכוונתי לזה, אני לא זוכר.
- ש. אני לא אדגים לך את הנגיעה בחזה מפאת כבוד ביהמ"ש, אני

אספר מילולית. כשהילד הדגים באיזה אופן לטפת לו את החזה, הוא ממש מדגים ליטוף על החזה, האם לטפת אותו בחזה?

ת. חד משמעית לא, כשאומרים ליטוף זה דבר מכוון ושלוקח זמן, לא עשיתי דבר כזה בצורה מפורשת.

ש. בחקירה שלך במשטרה התשובות שלך היו פחות חד משמעיות. מפנה לת/13 עמוד 4 שורה 104 ושורה 106, אמרת "לא נגעתי בו בכלל לא שאני זוכר, עד כמה שאני זוכר לא נגעתי בו בכלל. הילד אומר שלטפת אותו.. עד כמה שאני זוכר לא נגעתי בו בכלל". ממש בסמוך לאירוע אתה לא ממש זוכר האם נגעת או לא, אני לא זוכר זה היה ללכת על בטוח

ת. כשאומרים לי בסיטואציה של חקירה על עבירה כ"כ ברוטלית, נגעת בו, ההקשר המידי שאני מבין זה נגעת בו בצורה מינית ומכוונת, שזו הכוונה שלה ובשאלה הזו התשובה ברורה- לא נגעתי בו. ואז השאלה לגבי נגיעות שהם לא מכוונות או לא מודעות יתכן וכן נגעתי בו מפני שאני לא זוכר את זה, זה לא מודע.

ש. זאת אומרת שאני הנהג, יושב כאן ילד לצידי ואתה בטעות באופן לא מודע נוגע בו?

ת. יכול להיות מצב ולכן לא זוכרים את זה, ששמתי לו את היד על הראש, או שנגעתי בכתף שלך עם הכתף שלו להעביר ידית הילוכים, אני לא יודע כי זה לא מכוון, זה לא פעולה שאני יכול לזכור, אם זה קרה בכלל

ש. אז אתה אומר שיכול להיות שדרך אגב לטפת אותו?

ת. לא לטפתי אותו, יכול להיות שנגעתי בו באופן לא מודע ואני אומר שאני לא זוכר".

28. התובעת פנתה לברר עם הנאשם את סוגיית המיקום הגיאוגרפי של עריכת הברור לשלום הילד, כהאי לישנא:

ש"י. אחרי שסיימנו את כל החידונים יש עוד ענין אחרון. המיקום שבחרת לערוך בו את החידון לילד. תסכים איתי שזה מעורר סימן שאלה עצום?

ת. כי יש שם צל?

ש. בחרת לקחת ילד בן 10 שאתה לא מכיר בתוך הרכב שלך והכנסת אותו לחורשה מבודדת?

ת. ממש לא, אני לא חושב שלשני עצי נוי אפשר לקרוא חורשה מבודדת. זה לא מבודד מפני שקודם כל חניה של בניין עם הרבה אנשים, זה לא מבודד כי זה בסמיכות לכביש שעוברים אנשים גם בלי

**קשר וזה לא מבודד כי עד כמה ששמתי לב יש כמה מטרים משם כמה
עשרות מטרים דוכן לממכר פרחים."**

בתום עדות הנאשם הודיעה ההגנה כי אלו עדיה.

ד. דין והכרעה: הילד מהימן, גרסתו אמינה, ולצידה - סיוע ראייתי

29. לאחר ששמעתי את העדים כולם, עיינתי בראיות שהוגשו ונתתי דעתי לסיכומי הצדדים, אני סבור כי אין מנוס מהרשעת הנאשם.

"שמעתי" את הילד, באמצעות חוקרת הילדים, ראיתי לנגד עיני את הערכת המהימנות הגבוהה שלו, צפיתי בהקלטת חקירתו, וגם אנוכי, כמו החוקרת, התרשמתי מילד נבון ומהימן, אשר מוסר גרסת אמת - מראשיתה ועד סופה - בנוגע לקורות אותו באירוע נושא כתב האישום.

מאידך גיסא, שמעתי את גרסת הנאשם, קראתי את כפירתו ושמעתי אותו עצמו, עיינתי בהודעותיו במשטרה, ולאחר כל אלה הגעתי למסקנה כי לא ניתן לתת אמון בגרסתו של הנאשם. למען האמת, הרי שמלכתחילה הציג הנאשם תמונה שהיא כל כך מופרכת, סותרת את השכל הישר, אם לא מתנגשת בו ממש, כך שלא ניתן לקבלה, זאת עוד אפילו בטרם נדרשתי לשקרים האופפים אותה.

סיפורו של הנאשם, כאילו ביום בהיר אחד כמעט דרס ילד, וחרף הבהלה הגדולה שאחזה בו נוכח הכמעט-תאונה, הצליח - כהרף עין - "לאבחן" כי מדובר בילד פגוע הזקוק לעזרה, ועל כן לקח אותו ברכבו, דווקא הצדה (אל "צילם" של "שני עצי נוי", לדבריו, כאשר מדובר בשעה 18:30 בערב), על מנת לראיינו, באמצעות סקר כזה או אחר וחידון על אודות גוף האדם, כדי לראות כיצד לפעול ולמי לפנות - להורים? למורה, או ליועצת? - הוא בלתי מתקבל על הדעת, בכלל, ובפרט נוכח הנסיבות והדרך בה פעל הנאשם.

הוסף על כך כמובן את הסיוע, רכיב ראייתי המתחייב כאן, נוכח אי העדת הילד, בדמות עדותו של עובר האורח, והמצוי גם בשקריו של הנאשם, כל אחד מהם לחוד, ובוודאי שהדברים יפים ביחס לכוחם המצטבר - והרי לך ההרשעה המתחייבת.

על בסיס הראיות שפורטו לעיל, אפרט ואנמק להלן, ראשון - ראשון ואחרון - אחרון.

30. **עדות הילד מהימנה ואמיתית, מידתית וחסרת פניות.** מעבר לעיגון האירוע בזמן ובמקום - ענין שלא היה שנוי כלל במחלוקת (אך לימד בהחלט על דיוקו של התיאור מפי הילד) - הרי שהקטין מסר

עדות מרשימה, לא פחות, כמבואר להלן:

א. אין חולק כי הקטין נחשף לדברים ששמע מאחרים, בין מאימו הדאוגה (מטבע הדברים), בין מהשוטר המרגיע בעת המעצר (שוב - כפי שאך היית מצפה משוטר הנתקל בילד מבוהל), ובין מהמורה או מרעיו לספסל הלימודים. עם זאת, **כל** אימת שהילד הפליג בדבריו למחוזות זרים, קרי - לדברים ששמע מאחרים, דוגמת היותו של הנאשם "אנס", הבהיר הילד, מיד - לא כיחד ולא גמגם, לא עירפל ולא התפתל - כי הדבר בא לו מפיה של אימו, או במקרה אחר - מפי השוטר (על דבר היותו גיבור הרצליה).

ב. חרף העובדה כי הילד שמע ו"ידע" כי "מדובר באנס", ברגע האמת מסר, מסר כי הנאשם **"רק ליטף אותי בראש, אמר לי איזה חכם אני"**. רוצה לומר, שהילד כמעט יצא מגדרו להרגיע את השומע כי לא אונה לו, להבנתו ולתפיסתו, כל רע ממשי מצד הנאשם.

למותר לציין, כי התשובה הנ"ל, לשאלת החוקרת, לא רק שהיא מלמדת על החיוב לדיוק מצד הילד, אלא שהיא גם מעידה כי הלה לא היה בעל מוטיבציה להפללה, או להעצמת האירוע, חרף העובדה שחלפו ימים אחדים מאז האירוע והוא נחשף, כאמור, למידע "משחיר" כזה או אחר, על אודות הנאשם.

לא זו אף זאת: הילד לא הזדרז או "רץ" למסור על נגיעות שנגע בו הנאשם; אדרבא, רק לאחר מאמץ ולנוכח שאלות ישירות של החוקרת התרצה, ומסר את שמסר, כאמור, באופן מדוד ו"מרגיע". הילד לא הפריז ולא העצים האירוע, כהוא זה. אף נדמה כי ההפך הוא הנכון, נוכח תיאוריו ה"מרגיעים" של הילד.

ההגנה סברה כי יש טעם לפגם בכך שעל הנגיעות בילד למדנו רק כפועל יוצא משאלות ישירות ומכוונות שהוצגו לילד, אולם בענין זה מקובל עליו הסבר החוקרת, לפיו אופייני לילדים שלא לרצות לשתף אחרים בנגיעות כגון דא, אפילו אין מדובר בנגיעות מיניות באופן "בוטה" וברור.

תמיכה אותנטית לעובדת מעשה הנגיעות מצאתי אף מאוחר יותר, בחקירה, עת "הטיחה" החוקרת בילד כי הנאשם אמר שלא נגע בו בחזהו, כלל; הילד התרעם, והגיב בכנות ילדותית משכנעת: **"בואנה איזה שקרן עם כל השקרים שלו אני יכול להיות מליונר"**, כך מחה.

ועוד, בנושא הנגיעות: עת סיפר הילד על הנגיעות, הוא מסר תיאור ניטרלי, שבעליל ניכר כי לא "זוהם" על ידי מבוגר, או אחר: פעם אחת סיפר על ליטוף בראש, אגב מתן מחמאה על ידי הנאשם ("הוא רק ליטף אותי בראש, אמר לי איזה חכם אני"); פעם אחרת מסר, על הנגיעה בכתף, ש - "הוא בא ככה, תמיכה בשכם... הוא בא לי ככה (מדגים) נתן לי תמיכה"; ובשלישית הסביר כי - "הוא עשה לי בעצם החזה. פה זה עצם החזה ואז אחר כך זהו". הנה כי כן, אליבא דהקטין, הנאשם **"רק ליטף"**, ו - "נתן לי תמיכה", ועשה לו בעצם החזה "ואז אחר כך זהו". האפשר ברצינות לטעון - כפי טענת ההגנה - לחשש מזיהום העדות? או לחשש מרצון של הילד להרע או להפליל את הנאשם? היעלה על הדעת כי מאן דהוא, מצד הילד, ידריכו למסור לחוקרת גרסא כל כך מתונה של

אירוע הנגיעות? בכל הכבוד, טענה כזו אינה עומדת במבחן המציאות.

ג. ועוד על מסירת הפרטים המדויקת והתמימה מצד הילד: הלה עמד על כך שהנאשם הנחה אותו לכבות את הטלפון הנייד שלו. הילד לא הסביר מדוע נעשה הדבר, וניכר כי לא הבין או ידע, גם לא בדיעבד, כי ההוראה ניתנה מטעמי בידוד, כפי עמדת התביעה. אדרבא: הילד הוסיף, כמשיח לפי תומו, כי ממילא היה הטלפון שלו כבוי, מפאת סוללה גמורה.

ואף זאת: הילד עמד על כך - מבלי דעת או הבנה על השלכת הדבר - כי הנאשם אסר עליו

לספר על הסקר לאחרים.

דווקא התיאור ה"ניטראלי", הלא-משחיר בעליל, של הנגיעות שנגע הנאשם בילד, הוא שנותן תוקף, ביסוס ואישור, בעיני, לעובדות הנוספות עליהן עמד הילד, באופן עיקש, ביחס להוראת סגירת מכשיר הטלפון והשמירה על סודיות הסקר.

המסקנה שאליה הגעתי, לפיה הקטין אמר אמת לאמיתה ביחס להוראת הנאשם כלפיו לכבות את הפלאפון, מתבססת גם על אמרת השוטר, מעין Res gestae, שסיפר בעדותו בבית המשפט, כיצד **מיד** עם הוצאת הקטין מהרכב, הוא תשאל אותו, והילד סיפר על הסקר וכיצד הנאשם "דרש ממנו לכבות את הפלאפון". אמרתו של השוטר, כאמור לעיל, ששמע את הילד אומר את הדברים - בלהט הרגע ו"בזמן אמיתי" - דקות ספורות לאחר התרחשותן, קבילה לטעמי, גם לתוכן, ומאששת את עדות הילד בנדון.

31. תהום נוספת, מהותית, בין עדות הילד לבין זו של הנאשם, נפערה ביחס למפגש הראשוני ביניהם. כזכור, הנאשם סיפר על כמעט-תאונה, על הכדורגל של הילד, שנרמס בין גלגלי הרכב, ועל אירוע טראומתי, שלאחריו נאלץ הוא עצמו לעצור בצד ולהתאושש.

אכן, אירוע של כמעט - דריסת ילד, או כל אדם אחר, הוא אירוע שנחרת בליבו ובזכרונו של אדם, לאורך זמן, ואין נפקא מינה אם הוא הדורס או הנדרס הפוטנציאלי.

והנה, חרף כל זאת, ועל אף העובדה שהילד נשאל שוב ושוב על הקורות אותו באותו היום, מתחילת האירוע ועד סופו, הילד לא הזכיר, ולו ברמז, את דבר דריסת הכדור, או את כמעט - דריסתו שלו.

היית מצפה, דווקא נוכח התיאור המינורי של הילד את שאירע במכונית, כי הדריסה (כמעט), אירוע מבהיל ומחריד, מסכן חיים, שאינו צריך הסבר מיוחד (להבדיל מנגיעות או מהפגיעה המינית הנטענת, שאינה נהירה לילד בן 10) - יוזכר על ידו. ברם, מבחינת הילד לא היו הדברים מעולם. הילד לא שיתף, לא בתאונה, לא בכמעט תאונה, ולא בדריסת כדורו (אירוע שבוודאי כל ילד "כדורגלן" בוודאי שיזכור).

אין שום אינטרס לילד תמים בן 10 שלא לשתף את החוקרת, ועוד קודם לכן - את אימו ואת השוטר, בענין הכמעט-תאונה שתיאר הנאשם.

אין זאת אלא, כך אני קובע, שהנאשם היה "חייב" בהמצאת "עילה" למפגש אקראי ראשוני עם הילד. הרי אין הוא יכול לומר - "ראיתי ילד שנשא חן בעיני, ולכן עקבתי אחריו עם רכבי..." , ומכאן אותה גרסא - גרסת אלף לילה ולילה - על תאונה שכמעט קרתה, ואשר בעטייה זכה הילד "המוזנח" לתשומת ליבו המיוחדת של הנאשם ול"איבחון" מהיר, סמי - רפואי, מצידו.

32. בשולי נקודה זאת אציין, כי שמעתי את ההגנה יוצאת חוצץ נגד החוקרת, על שלא שאלה את הילד על התאונה, ואף את תשובתה ההגונה של האחרונה, לפיה - בדיעבד - מן הראוי היה לשאול על כך. בכל זאת, אינני מתרשם כל עיקר מהחֶסֶר האמור. אין כל אינטרס או מניע לילד סביר, כפי ילד חביב וישר זה, שלא לשתף בדבר התאונה ש"כמעט וקרתה", וההגנה אף לא העלתה ולו ספקולציה בדבר "שתיקה" זו, מצידו. העובדה שהחוקרת "חדלה" מלשאול בנדון איננה פוגמת, מהותית או בכלל, בענין זה. אדרבא: אני סבור כי לו היה הילד מזהה את הנאשם ה"סוקר" כמי שרק לפני רגע קט כמעט דרס אותו, יכול שהיה נמנע בכלל להיענות לו ולהיכנס לרכבו, או שלמצער - בוודאי היה זוכר אותו, ולא דווקא לטובה.

יתר על כן, מן הראוי לציין, כי הילד דווקא **כן התייחס לאופן פגישתו הראשונית עם הנאשם**, ולו במובלע; הלה סיפר בחקירתו, כי "**פתאום**" בא פלוני, כמו Out of the Blue, והחל שואל אותו שאלות. רוצה לומר, כי הילד כן השיב, או התייחס, ולו במשתמע, ל"שאלה" בדבר ההיכרות או אופן ההיכרות, הראשונית, עם הנאשם.

33. ובאותו ענין - לא ארפה - אתהה עוד: אם אכן באמת אירעה אותה כמעט - דריסה, מה יותר טבעי וסביר היה, אם כבר מצא הנאשם לבדוק את שלום הילד, מלבוא (שוב) לכיוון הילד, ולומר דברים בנוסח - "שלום, אני __, כמעט דרסתי אותך לפני רגע קט. אני מודאג, השלום לך?". מה לי "מדריך מטעם משרד החינוך"? מה פתאום "סקר" או חידון, ועל מה ולמה משחקי מילים?

גרסת הנאשם, כבר אמרתי, פשוט מופרכת.

34. פער נוסף בין אמינות הילד לבין גרסתו הבלתי סבירה של הנאשם, מצאתי עוד בדברי הילד, אשר תיאר כיצד הנאשם, בפוגשו בו לראשונה, שאלו היכן נמצא בית ספר "___", או בית ספר "___". מה לילד תמים, שאינו מתוחכם (במובן המניפולטיבי), להמציא שאלות אלו, ולשימן בפי הנאשם? מן הצד, כאשר **אנו** משקיפים על האירוע, כמבוגרים חשדניים ובעלי נסיון חיים, אנו מבינים כי שאלות אלו שימשו "פתיח" מצד הנאשם, על מנת לקנות את תשומת ליבו הראשונית של הילד, באופן תמים לכאורה. התרשמתי כי הילד, מצידו, לא הבין את "תפקיד" אותן השאלות, שעל הצגתן על ידי הנאשם עמד בתוקף, חרף העובדה שהלה הכחישן; וברי כי יכחישן, שהרי הצגתן - איפה נמצא בית ספר זה או אחר?

- אינה עולה בקנה אחד עם תאוריית הדאגה האבהית שהפגין, לשיטתו. אני קובע, איפוא, כי אותן שאלות "תמימות", אכן נשאלו. דא עקא, שלנאשם לא היתה כל כוונה לדעת היכן מצוי בית ספר זה או אחר, וענין פדגוגי - גיאוגרפי זה ענין אותו כשלג דאשתקד, שכן השאלות לא היו אלא כלי בידיו, "פתיח", ראשית שיחה "תמימה", ששימשה את הנאשם לשם יצירת מגע ראשוני עם הילד, מבלי שיתעורר חשד או חשש בליבו.

35. הנה כי כן, לאחר כל הדברים האלה, אני קובע כי החוקרת עשתה מלאכתה נאמנה, היא היתה לפה אובייקטיבי לשני הצדדים גם יחד, כפי דרישת תפקידה, וקביעתה כי הילד ועדותו מהימנים המה - מקובלת עליי, במלואה, ללא כל סייג, ואני נותן משקל מלא לעדותה, ולגרסת הקטין, כפי העולה ממנה. לא למותר להוסיף עוד, כי נדמה שאפילו ההגנה לא תקפה, לפחות לא באופן מהותי וממשי, את מלאכתה של החוקרת, או את מהימנותה. מעבר לעובדה שהחוקרת המיומנת עשתה מלאכה יסודית ומנומקת כדבעי, יתכן שהדבר נעוץ גם בעובדה כי אותה החוקרת קבעה, באותה נשימה, כי לדעתה **לא עלו מאפיינים דינאמיים של פגיעה מינית בילד** (אף נזכיר, כי היא אף התירה העדת הילד, בעת ההיא, בשנת 2010). קביעה זו, שספק אם היתה מחויבת [2] (הרי אינה מתייחסת ישירות למהימנות הילד או לשאלת האפשרות להעידו), מלמדת - כאלף עדים - על כך שאין מדובר בחוקרת "מטעם התביעה", כפי הטענה הנשמעת תדיר כלפי חוקרי ילדים מצד סנגורים, כעולה מן הפסיקה, על רקע נטיה או הטיה - אולי טבעית אך פסולה מכל וכל - לטובת הילד, א-פריורי, מפאת שהוא נתפס כצד המוחלש לכאורה.

36. **גרסתו השקרית של הנאשם.** עמדתי כבר לעיל על מופרכותה של גרסת הנאשם, בדבר דאגה "אבהית", או כזו של אזרח מודאג, אשר בה נתקף למראה ילד מוזנח, אולם בהיגד זה אין די. הרי ידענו, כי הארץ מלאה בטיפוסים מסוגים שונים ומשונים, ויתכן כי מי מהם, יסבור כי יש להושיט יד לילד במצוקה, גם אם הדבר נשמע מופרך לשומע הספקן, ציניקן שכמותו.

על כן, לא הסתפקתי באמירה כללית לפיה מדובר בגרסה מופרכת, והרשיתי לעצמי לקבוע כך, רק נוכח "חיזוק" המלמד גם כי אותה גרסה היא מתפתחת ורצופת שקרים, כפי שכבר הודגם לעיל, בניתוח חקירת הילד.

אולם, הגם שכבר עמדתי על המפגש הראשון בין הנאשם לילד, אדרש אליו שוב, על מנת להדגים כי אין המדובר, מבחינת בית המשפט, בהעדפה שרירותית, או סתם "התרשמותית", של גרסת הילד על פני זו של הנאשם.

במה דברים אמורים? דו"ח המעצר של הנאשם (ת/2) מספר, אכן, על נאשם שמסר כי הוא ביקש לעזור לקטין במצוקה, הא - ותו לא (ללא איזכור תאונה, או כמעט); בחקירתו הראשונה במשטרה, זמן קצר לאחר מעצרו, ביום האירוע, התפתח הדבר לעצירה בחריקת בלמים נוכח "כדור על הכביש", בלבד; ובחקירתו השניה, מספר ימים אחר כך, "מסלים" האירוע לכדי כך שהוא ראה "את הילד בין

הגלגלים". הנה כי כן, מבט חד ומדויק מלמד, כי באף לא אחת משלוש הגרסאות הראשוניות, הגם שהם אכן מתפתחות אט-אט לכיוון תאונה של ממש, **אין איזכור או טענה לחשש מצד הנאשם כי רכבו פגע, באמת, בילד.**

ברם, בכפירתו המסודרת, בכתב, בפני בית המשפט, הלך הנאשם צעד נוסף, והוספה "חוליה חסרה" בשרשרת ביחס לשאלה - כיצד ובאיזו סיטואציה היתה לנאשם ההזדמנות בכלל להבחין במצוקתו הנטענת של הילד: לשיטתו, המצב החמיר, והנה - **"הנאשם חשש שמא פגע עם רכבו בקטין... ולכן עצר את רכבו בסמוך אליו לראות לשלוחו של הקטין"** (סעיף 2 לכפירה). הרי לא סביר כי אדם יסע ברכבו, ברחובה של עיר, בוודאי במהירות ממוצעת, ובאבחת מבט יבחין במצוקה הקשה של ילד פלוני. כאן בדיוק נולדה ה"חתיכה החסרה", אותו סיפור או חוליה - מקשרת, המספרת על הכמעט - תאונה, חשש לפגיעה, בין רכב הנאשם לילד, אירוע ש"איפשר" לנאשם להשגיח במצוקתו של הקטין.

העובדה שאותו אירוע ממשי, של חשש לפגיעה ממש, "נולד" רק בשלב הכפירה, כאשר הילד, כאמור, לא אומר דבר וחצי דבר אודות אותה כמעט תאונה (לא באף אחת מן הגרסאות המתפתחות לעיל), מלמדת על כך כי מדובר בגרסה כבושה ומתפתחת, שאין בה אמת, זולת ניסיון להסביר ולהשלים בדיעבד את החסר בגרסה המוקשית, מלכתחילה, של הנאשם. ההגנה קראה להתפתחות זו, בסיכומיה, "שינויים קלים בגרסאותיו", אולם לגבי דידי - אין המדובר באבחנה מלאכותית, כפי גשת הסנגוריה.

37. ואף זאת: הנאשם מסר, בחקירתו במשטרה, כי היה עם הילד **בתוך חורשה**, בדיוק כפי שמסרו העד א' והשוטר אלטוויל, בתיאורם הספונטני. בבית המשפט, בניסיון להראות כי לא הסיע את רכבו ובו הקטין אל מקום נסתר, גרס הנאשם שאין המדובר כלל בחורשה, שכן לשיטתו - שני עצים אינם "עושים" חורשה. הנאשם מסר כי יתכן והשתמש במילה "חורשה" במשטרה נוכח המינוח בו השתמש השוטר עוד קודם לכן, או מפאת לימודי הבוטניקה שלמד באותה תקופה (כך הנאשם): **"מה גם שכל הסיפור הזה מהגדרת צמחים שהייתי צריך לעשות בשביל הקורס שלי לבוטניקה וכל המושגים שלי היו חורשות, פרחים, עצים וכו'.."**

עם כל הכבוד, אני קובע כי גם באמירה זו אין אמת. הנאשם, שבמשטרה התייחס למקום כ"חורשה", ניסה בבית המשפט לצייר תמונה תמימה, חלף תמונה קודרת יותר בעיני בית המשפט ובכלל, של רכב החונה בתוך חורשה. ההסבר על מילים שלכאורה הושמו בפיו, ועוד יותר - ביחס או בקשר ללימודי הבוטניקה שלו, שלכאורה הביאוהו לטעות ולקרוא לשני עצים חורשה - אינו מתקבלים על הדעת.

לא זו אף זאת, העדים האחרים, א' ואלטוויל, שאינם בוגרי החוג לבוטניקה, כפי הנאשם, מסרו - ספונטנית - כי מדובר בחורשה (מבלי שידעו כי הדבר יהא נתון למחלוקת עובדתית - משפטית בהמשך), והדבר עומד אפוא, בסתירה לתמונה התמימה יותר שניסה הנאשם לצייר, בדיעבד.

ובאותו ענין: הנאשם שלל, מכל וכל, כי באותה חורשה או בסמוך לה, הסיע את רכבו והעמידו מאחורי מכולה, וזאת בניגוד ובסתירה לדברי העד א', שמסר, במפורש, שראה את הרכב נעמד מאחורי מכולה, ממרפסת ביתו. בעוד שא' הוא עד נטרלי ואובייקטיבי, שאין לו אינטרס מיוחד בהליך, ודאי שאין לו מניע לשקר, הרי ששונים הם פני הדברים ביחס לנאשם, ואני מקבל את טענת התביעה, המתיישבת גם עם התייחסות הנאשם לחורשה, כי האחרון כיחד גם בענין הניסיון להסתיר הרכב ואת הנעשה בו מאחורי אותה המכולה. לא זו אף זאת: מעדותו של א' עולה, כי בתחילה ראה וחשד ברכב הנכנס אל החורשה, ואז זה נעלם. העד סיפר כי חשש כי הרכב התמקם במסתור טוב יותר, מאחורי מכולה. בשלב הבא הוא עלה לביתו, וממרפסתו השקיף ואמנם - חששו אומת - הוא ראה את הרכב חונה מאחורי המכולה, ועובדה זו היא שגרמה לו להתקשר למשטרה.

אני קובע איפוא, כי היתה חורשה, והיתה מכולה, ואלו שימשו ביד הנאשם להסתרות לעת ביצוע עבירה.

38. זה המקום לציין, מקום בו בחרתי להתבסס על דברי א' והשוטר בדבר החורשה, כי הללו עשו רושם מהימן ומאוזן על בית המשפט. עדויותיהם בפניי היו אמנם קצרות מאוד, אולם שניהם גם יחד הצליחו - בכל זאת - להרשים, מעבר לעובדת היותם חסרי ענין ממשי בתוצאות ההליך, בהגינותם: העד א' ענה לחקירת הסנגורית כי ראה את הנאשם והקטין, והגם שהדבר נראה לו לא כשר, הודה - ללא כחל ושרק - עת נשאל אם ראה דבר חריג בתוך הרכב - "כלום. איש רגיל ששואל ילד רגיל".

כך גם השוטר אלטוויל. כאשר הטיחה בו הסנגורית כי "זיהם" את עדות הילד, את תפיסתו את האירוע ואת גישתו כלפי הנאשם, בכך שאמר לילד כי הוא הציל את העיר הרצליה ו/או את ילדיה, השיב השוטר, כזכור, כי אינו זוכר שכך, אולם בפירוש אין הוא שולל שכך אמר, בכדי להרגיע את הילד ולתת לו תחושה טובה. רוצה לומר: השוטר לא נבהל מכך שיוחסה לו פגיעה בעדות הילד, והשיב, ביושר, כי יתכן שכך עשה (מבלי שהודה כי ב"זיהום" עסקינן), מהטעם הפשוט שהוסבר לעיל. אסכם ואומר איפוא, כי העדים הללו עשו רושם מהימן ביותר על בית המשפט, מעבר לתפיסתם הבסיסית כ"אובייקטיביים".

39. אמשיך איפוא, ביחס להיעדר מהימנותו של הנאשם. גם העובדה שהנאשם בחר להציג עצמו כעובד משרד החינוך, מלמדת, לדעתי, על כך שהנאשם לא בחל בדבר שקר, על מנת להשיג את שלו, או בדיעבד - על מנת לכסות על מעשיו. עם כל הכבוד, הסברו של הנאשם כי המילים רופא או פרמדיק מהלכים אימים על ילדים, ומכאן הצגתו כאיש משרד החינוך, איננו משכנע.

ראשית, אינני סבור שילדים הולכים שבי אחר "עובדי משרד החינוך", מבלי לפגוע כמובן, או למצער - שרופא הוא "מרתיע" יותר ממורה, רק למשל. הנאשם פשוט לא רצה "להשאיר עקבות" מזהות, ולהציג עצמו לפי מקצועו האמיתי. אדרבא, אם אכן אירעה אותה תאונה, או כמעט תאונה, זמן קצר לפני כן, דווקא נכון או מתאים היה לנאשם - על מנת להפיס דעתו של הילד - להציג עצמו כרופא או חובש, כאשר המקצוע האחרון אף עולה בקנה אחד עם האמת. אולם, האמת לא היתה בראש מעייניו של הנאשם, וסבורני, כאמור, כי לנאשם לא היתה כל כוונה או סיבה לחשוף בפני הילד את זהותו ומקצועו האמיתיים, נוכח המטרה הפסולה והפלילית אשר לשמה פנה אל הילד.

40. אף מקובלת עלי תמיהתה של התביעה ביחס להצגתו העצמית של הנאשם כאדם נורמטיבי, ככזה שנקלע למבוך קפקאי נורא, אך בשל רצונו לסייע לילד במצוקה. ודוק: במהלך עדותו בבית המשפט אמר הנאשם, כאילו טופח על מצחו בכף ידו, כי בדיעבד נהג באופן "מטומטם", וזאת בניסיון להראות כי הוא מבין שהדברים אינם נראים כשורה מן הצד, אולם כוונתו היתה טובה, באמת ובתמים.

הדברים מכוונים לכך שכאשר התבקש הנאשם במשטרה לתת פרטים של מי שהציג כתלמידיו הפרטיים, הגם שהצהיר כי זכר את מספרי הטלפון שלהם בעל פה - סירב לשתף פעולה עם חוקריו ולמסור את המידע, בטענה כי זו היתה עצת עורכת דינו. מדוע? מה היה לו, לנאשם, להסתיר? הרי אם כל כוונתו היתה לסייע לילד במצוקה, מה לו להסתיר פרטים של ילדים אחרים, תלמידיו הפרטיים?

לא זו אף זאת, הנאשם אף סירב לחתום על הודעתו הראשונה במשטרה. מה לאדם תמים וישר דרך, אשר נקלע - לראשונה בחייו (הנאשם הרי הצהיר כי אין לו הרשעות קודמות, ובכל מקרה לא העיד על התקלות קודמת, מתסכלת, עם חוקרים) - לתסבוכת אומללה מחמת אי הבנת כוונותיו הטהורות, לסרב לחתום על הודעה במשטרה? מוזר מאד.

שתי הפעולות הללו אך מוסיפות על העננה החשודה המרחפת מעל ראשו של הנאשם, צובעות אותה בצבעים עזים, שחורים עוד יותר, והן מרחיקות אותו מקו ההגנה התמים שבחר, בדבר הושטת יד אלטרואיסטית לילד זר. עוד לא נשמע על אלטרואיסט שמסרב לחתום על הודעה במשטרה, או על שומרני טוב שמסתיר מחוקריו רשימות ופרטים על תלמידים פרטיים בהם הרביץ תורתו.

ה. הסיוע

41. החוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו - 1955 קובע כי לא יורשע אדם לפי חקירה שתועדה על ידי חוקר ילדים, כפי המקרה כאן, אלא אם יש לה סיוע בראיה אחרת (סעיף 11 לחוק).

התביעה היתה ערה לכך כמובן, ובסיכומיה הפנתה לשלוש ראיות מסייעות, לשיטתה: עדותה של האם ביחס למצבו הנפשי של הקטין לאחר האירוע; עדותו של מר א', בדבר מיקום הרכב של הנאשם, המלמד על הרצון להסתתר מעין זרה בעת הנעשה ברכב; ושקרי הנאשם.

42. אינני סבור כי ניתן להתבסס על עדותה של האם בדבר מצבו הנפשי של בנה, כסיוע ראייתי. הטעם לכך אינו נעוץ חלילה במהימנותה של האם (לא מצאתי כל פגם בדבריה), אולם דווקא האם מסרה, בהגינותה, כי ההיסטוריה בה היה נתון הילד, נבעה מהמפגש עם השוטרים, והרבה פחות - אם בכלל - מהמפגש עם הנאשם.

הדבר אף עולה בקנה אחד עם הערתה של חוקרת הילדים, לפיה לא בוצעו בילד מעשים מיניים בוטים

או אופייניים, וגם עם העובדה שלאחר קרות האירוע ובחלוף זמן קצר בו נרגע הילד, הוא המשיך בשגרת חייו הרגילה, לרבות הליכה לבית הספר. אף נזכיר, כי החוקרת סיפרה כי הילד הגיע לחקירת הילדים, ארבעה ימים בלבד לאחר האירוע, ונפרד מאימו בקלות.

אף זאת: חקירת הילד עצמו מלמדת, כפי הציטוטים שהבאתי לעיל, כי הילד תיאר בעצמו מגע מינורי, מבחינת נקודת מבטו, ולא חש פגיעה פיזית, מינית או אף נפשית, כתוצאה ממפגשו עם הנאשם, הגם שתיאר תחושה לא טובה ולא נעימה, מן האירוע.

הנה כי כן, אני סבור כי האירוע נושא כתב האישום, אותו אירוע בגינו הוגש כתב האישום נגד הנאשם - לא גרם לבהלה של ממש אצל הילד, ומצבו הנפשי, או ליתר דיוק - בכי והיסטריה עת הגיע לבית אימו באמצעות שוטר - קשורים לחשש או לפחד טבעי של ילד קטן מפני סיטואציה בה נשלף על ידי שוטרים מרכב, והובהל על ידיהם אל אימו.

בשולי נקודה זו אציין, כי למרבה המזל, נראה כי האירוע נושא כתב האישום נקטע באיבו, והשלב בו הופסק - לא נראה ולא נחוה אצל הילד כפוגעני או מסוכן, מה שאין כן בעיני מבוגר סביר, אם הוא שוטר, תובע, ובמקרה דנא - גם שופט (עוד על כך, בהמשך).

43. דא עקא, שעדותו של מר א', אותו "עובר אורח", השומרוני הטוב ה"נכון" בסיפורנו, בהחלט מהווה גם מהווה סיוע מתאים לחקירת הילדים.

השופט קדמי, בספרו "על הראיות", מהדורת 2009, חלק ראשון, עמוד 240, מבאר את הדברים הבאים ביחס לראיית סיוע לפי החוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), כדלקמן:

"ראיית הסיוע חייבת - כמו כל ראיית סיוע - לעמוד בשלוש הדרישות הבסיסיות: ממקור נפרד ועצמאי, מסבכת או לפחות נוטה לסבך את הנאשם באחריות לעבירה ומתייחסת לנקודה ממשית השנויה במחלוקת...".

נזכיר, כי א' סיפר והדגיש, לא אחת, כיצד פלוני היה חייב להתאמץ, לא פחות, על מנת להגיע עם רכבו לאותה חניה ובה חורשה, ואף סיפר כיצד הנאשם לא הסתפק ב"סתם" חורשה מבודדת, אלא החנה את רכבו מאחורי מכולה, כאשר הוא מבהיר כי חניה זו בוצעה "כאילו מסתתרים שלא יראו אותם".

על כך שמדובר במקור נפרד ועצמאי - לא יכולה להיות מחלוקת.

אף לא ניתן לחלוק כי מדובר בראיה מסבכת, או למצער - בוודאי כזו הנוטה לסבך את הנאשם - באחריות לעבירה, וכזו המתייחסת לנקודה ממשית השנויה במחלוקת, שכן גם העדויות בבית המשפט, וגם סיכומי הצדדים, לימדו כי שאלת ה"חורשה", ואפקט הבידוד וההסתרה הנלווים לה, היוו כר נרחב למחלוקת שנתגלעה בין הצדדים.

א' נחקר, הן בחקירה ראשית והן בנגדית על ענין זה, באופן מובהק, ואף הנאשם עצמו התעקש בעדותו, תוך שהוא יוצא מגדרו לשנות את הודעתו במשטרה בנדון, כי כלל לא היה מדובר ב"חורשה", אלא בשני עצי נוי, לדבריו. ברור, כי הסוגיה שהונחה בפני בית המשפט לא היתה בוטאנית, או "עצית", והקרב התנהל על השאלה האם מדובר אכן בחורשה, ובעיקר - מה תרומה (לא רק אסוציאטיבית) יש לה לבידוד ולהסתרת הרכב, ובו הנאשם והקטין. את מסקנתי בנדון כבר הבאתי לעיל, כאשר אימצתי את עדותו הבהירה והמהימנה של א', ואת ניתוחה של חוקרת הילדים על בידוד הילד, באותה חורשה, ובתוכה או בסמוך לה - אף מאחורי מכולה. קדמי בספרו, לעיל, מביא את פסיקת בית המשפט העליון, לפיה המשקל ההוכחתי של ראיית הסיוע עשוי להשתנות בהתאם לטיבה ולמשקלה של הראיה המרכזית הטעונה סיוע, קרי - חקירת הילד במסגרת עדות חוקרת הילדים (שם, עמ' 240, ה"ש 165). אני סבור כי הסיוע שמצינו בעדותו של א' הוא סיוע נכבד ביותר, ממשי ומהותי. על כן, רק מעבר הצורך אציין, כי עדות הקטין במקרה דנא, היא בעצמה בעלת טיב מהימן ומשקל מלא, מיטבי, ועל כן, ניתן היה להסתפק אף בסיוע פחות מובהק מזה של א'.

44. הגם שדי בסיוע יחיד, הוא הסיוע לעיל, הרי שאני מוצא כי גם שקריו של הנאשם, כפי שהודגמו בפרק שלעיל - מהווים סיוע, כשלעצמם. אותם השקרים מתייחסים לעילת הפניה אל הילד, ענין מהותי וחשוב, הנמצא ביסוד גרסתו התמימה של הנאשם, כמו גם לסוגיית ה"חורשה", שביחס אליה שינה הנאשם את גרסאותיו, מטעמים עליהם עמדתי לעיל.

1. המעשה שביצע הנאשם - עבירה של מעשה מגונה בקטין

45. ההגנה תקפה, כבר בתחילת סיכומיה, את עצם השאלה אם בכלל נעברה כאן עבירה. הרי לא נטען - כך ההגנה - כי הנאשם נגע באיבר מוצנע של הילד, הלוא כן?

אף זאת: לא הוכח כלל, לשיטת ההגנה, כי המעשים בוצעו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, כדרישת הגדרת המעשה המגונה בחוק.

אני דוחה את קו ההגנה האמור בשתי ידי.

46. עבירת המעשה המגונה פנים רבות לה, ואין לך "רשימה סגורה" של מעשים מגונים. המוח האנושי, יש הטוענים כי הוא (גם) איבר מין העומד בפני עצמו, יכול להמציא ולהוציא אל הפועל מגוון רחב של מעשים מגונים, בוטים יותר או פחות, חמורים יותר או פחות.

כך למשל, ועל מנת ליצוק תוכן לדברים, בית המשפט העליון כבר קבע, כי כל מקרה בנדון יבחן לגופו,

ואף הדגיש כי אף מקרה בו אין מגע פיזי בין נאשם לקורבן יכול להשתכלל כדי מעשה מגונה (ראו ע"פ 7725/11 פלוני נגד מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

ברי כי האמור לעיל נכון שבעתיים בימינו, כאשר סמארטפונים, אינטרנט ושאר ירקות טכנולוגיים משמשים ככר פורה לביצוע של מעשים מגונים, מדי יום ביומו.

אך נחזור לענייננו. אני סבור, כי מכלול הנסיבות עליהן עמדתי לעיל אינו יכול אלא להביאך למסקנה כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום - מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14.

יפים להסבר קביעתי דבריה של כבוד השופטת ביניש (כתוארה אז), במסגרת עש"מ 6737/02 מדינת ישראל נגד נחום זקן, פ"ד נ"ז (2) 312, 326, עת ניתחה את עבירת המעשה המגונה (אמנם בהקשר אחר, אך הניתוח יפה לענייננו), כהאי לישנא:

"ראשית, נדרש להוכיח כי בוצע "מעשה מגונה". יצוין כי בהצעת חוק העונשין (תיקון מס' 26), תשמ"ו-1986, הוצע להגביל את ההגדרה של "מעשה מגונה" לנגיעה באיברים מוצנעים באופן שנשיקה, אף אם יש בה "גוון מיני", לא תהיה מעשה מגונה (ראו דברי ההסבר להצעת החוק, בעמ' 306). הצעה זו לא התקבלה, וחוק העונשין (תיקון מס' 30), תש"ן-1990 קבע את ההגדרה המצויה כיום בסעיף 348(ו) לחוק העונשין. הגדרה זו קובעת רכיב התנהגותי רחב ביותר בהיקפו - "מעשה". אופיו ה"מגונה" של המעשה נובע מהמטרה הנלווית לעשייתו - "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". מדובר בשאיפה סובייקטיבית הנושאת אופי מיני בלא שנדרשת התקיימותה של תוצאה, לפיכך אין הכרח להוכיח כי המטרה של "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים" התממשה בפועל.

שאלה לעצמה היא אם ה"מעשה", שהוא היסוד ההתנהגותי הנדרש בהגדרה הקבועה בסעיף 348(ו) לחוק העונשין, יכול שיהא מעשה כלשהו, אף אם הוא כשלעצמו נראה לכאורה תמים, ובלבד שמתלווית לביצועו מטרה של "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים", או שמא בנוסף להתקיימותה של מטרה מינית כאמור נדרש כי המעשה עצמו יישא אופי מיני פסול על-פי טיבו, ובלשונו של השופט ד' לוי - מעשה "אשר יש בו על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד... ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע" (ע"פ 616/83 פליישמן נ' מדינת ישראל [3], בעמ' 458). דעתי היא כי בנסיבות מסוימות גם מעשה הנראה לכאורה תמים כשהוא לעצמו יקיים את היסוד ההתנהגותי בהגדרה, אם ההקשר שהוא בוצע בו ומכלול נסיבות העניין שוללים את אופיו התמים ופוגעים בערך המוגן באיסור (השוו דבריי ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 754 וראו ההפניות המובאות שם). יפים בעניין זה דבריו של השופט זמיר בעש"מ 6713/96 בן אשר הנ"ל [1]:

"מחמאה, שיחה על נושא מיני, מגע גופני, ואפילו חיבוק או נשיקה, לא בהכרח יש

להם אופי מיני. הכול תלוי בטיב היחסים שבין שני הצדדים ובנסיבות. בדרך-כלל ברור מן הנסיבות אם יש, או אין, להתנהגות אופי מיני. לעתים אין זה ברור. עם זאת, כפי שנאמר לגבי פיל, אף שקשה להגדיר אותו, כשרואים אותו, אין קושי לזהות אותו" (שם [1], בעמ' 682).

מכל מקום, השאלה אם המעשה בוצע "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים", תיבחן על רקע טיבו של המעשה, על רקע ההקשר שבוצע בו ומכלול נסיבות העניין."

אם להידרש לאימרתו מעוררת ההשראה של כבוד השופט זמיר, המצוטטת לעיל, לפיה קשה להגדיר פיל, אך כשרואים אותו - אין כל קושי לזהותו, הרי שבמקרה דנא עומד לפניי, בהחלט, פיל.

נכון אולי, במקרה זה, להניח לפיל, חיה חביבה ובלתי מזיקה, ולקבוע באופן מדויק יותר, כי הנאשם, אשר בחר קו הגנה של אלטרואיסט - מבוגר היוצא מגדרו לסייע לילד במצוקה - אינו אלא זאב בעור של כבשה.

47. במקרה דנא, התקיימו אותן נסיבות מסוימות, המתייחסות למעשה תמים לכאורה, המקיימות את היסוד ההתנהגותי בהגדרת עבירת המעשה המגונה, וכל זאת באופן השולל את אופיים התמים של מעשי הנאשם, כמפורט להלן:

א. לא היתה כל היכרות מוקדמת בין הילד, ילד תמים בן 10, לבין הנאשם, אדם מבוגר בשנות ה-40;

ב. הילד סיפר כי הנאשם חג, במכוניתו, סביבו, פעמיים, טרם ניגש אליו, עם צרור שאלותיו;

ג. הנאשם בדה מליבו כי כמעט דרס את הילד ובתוך כך איבחן אותו, כהרף עין, כפגוע או מוזנח;

ד. הנאשם הציג עצמו בפני הילד - במצג שווא - כסוקר מטעם משרד החינוך, ואף לא הזדהה בשמו;

ה. הנאשם העלה את הילד לרכבו, ולא הסתפק בסקר "חיצוני", מחוץ לרכב, על מדרכה סמוכה, למשל, קבל עם ועדה, או למצער - במקום שאינו כה מבודד;

ו. הנאשם הורה לילד לכבות את הפלאפון שלו, ולשמור את דבר הסקר שערך לו בסוד.

ז. הנאשם נהג את רכבו אל תוך חורשה שצריך להתאמץ על מנת להגיע אליה, וגם שם, החנה את רכבו מאחורי מכולה, באופן שגרם לאדם אובייקטיבי מן הישוב, להיחרד ולהתקשר למשטרה;

ח. הנאשם ערך לילד חידון על איברי גוף דווקא, מכל הנושאים שבעולם;

ט. הנאשם נגע בילד, בראשו, בשכמו, וחמור מכך - בחזהו; הגם שכל מגע בנסיבות אלה הוא פסול,

הרי שבעוד כי ניתן לומר שליטוף על הראש או טפיחה על השכם אינם אלא מחוות של עידוד כלפי

הילד, הרי שאין כל הסבר לנגיעה בחזהו של ילד בן 10, זר מוחלט, בחורשה מבודדת, מאחורי

מכולה, בתוך הרכב של אותו הזר.

אכן, הנאשם לא נגע באיברים מוצנעים של הילד, אף לא באיבריו שלו, יתכן שלא הספיק (ויתכן אחרת), אולם

אחת היא לי: כל הנסיבות דלעיל מביאות למסקנה חד משמעית כי הנאשם ביצע מעשה מגונה בילד, **תוך שאיפה**

לבצע הדבר למטרת גירוי או סיפוק מיני, כאשר מבחינת החוק - הרי אין זה מעלה או מוריד אם מומשה

המטרה, אם לאו.

ראינו לעיל, כי מעשה מגונה אינו מחויב בנגיעה, כך בית המשפט העליון, אולם במקרה דנא היתה גם היתה נגיעה

פסולה ופלילית, הפוגעת בערכים המוגנים בחוק.

48. אין מנוס איפוא, אף לא ספק סביר ביחס לאשם הנאשם, ועל כן אני מרשיעו בביצוע מעשה מגונה בקטין

שטרם מלאו לו 14.

[1] ההדגשות בקו תחתון, במסגרת כל הציטוטים המובאים בהכרעת הדין הן שלי - ש' ב'

[2] למען הסר ספק: אין לי טרזניה לחוקרת על קביעה או תוספת זו. אדרבא, אני מוצא לשבחה על שחיוותה דעתה בנדון.